

Risk Factors Related to Youths' Violence Behaviors in the Three Southern Border Provinces of Thailand

Kasetchai Laeheem¹ and Dolmanach Baka²

¹Ph.D. (Research Methodology), Lecturer,

Department of Educational Foundation, Faculty of Liberal Arts,

E-mail: Lkasetchai@yahoo.com

²M.A. (Comparative Religion), Associate Professor,

Department of Islamic Studies, College of Islamic Studies,

Prince of Songkla University

Abstract

This study aims to study the risk factors related to youths' violence behaviors in the three southern border provinces of Thailand. A total of 2,450 youths were interviewed to collect relevant data. Chi-square test was used to analyse the associations between the violence behaviors and various determinants linked to demographic characteristics, family, and violence experiences. Logistic regression was used to analyse the risk factors related to youths' violence behaviors. The study revealed that 20.7% of youths in the three southern border provinces reported having violence behaviors. There were statistically significant associations between youth's violence behaviors in the three southern border provinces and sex, family's salary per month, parents' marital status, witnessing physical abuse between parents, watching cinema, and playing games at the level of 0.001.

Keywords: logistic regression, odds ratio, three southern border provinces, violence behaviors, youths

ปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรุนแรงของเยาวชน ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

เกษตรชัย และหีม¹ และดลมนรรัตน์ บากา²

¹ปร.ด. (วิธีวิทยาการวิจัย), อาจารย์,
สาขาวิชาสารัตถศึกษา คณะศิลปศาสตร์,

E-mail: Lkasetchai@yahoo.com

²อ.ม.(ศาสนาเปรียบเทียบ), รองศาสตราจารย์,
ภาควิชาอิสลามศึกษา วิทยาลัยอิสลามศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

บทคัดย่อ

งานวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรุนแรงของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยศึกษาจากเยาวชนจำนวน 2,450 คน และวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมรุนแรงกับปัจจัยด้านลักษณะทางประชากร ด้านครอบครัว และประสบการณ์ความรุนแรงโดยใช้การทดสอบไค-สแควร์ และวิเคราะห์หาปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรุนแรงโดยใช้การถดถอยลอจิสติก ผลการวิจัยพบว่า เยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ร้อยละ 20.7 มีพฤติกรรมรุนแรง โดยที่เพศชายได้ครอบครัวยุติธรรม สถานภาพสมรสของพ่อแม่ การเห็นพ่อแม่ทะเลาะตบตีกัน การรับชมภาพยนตร์ และการเล่นเกมส่งผลต่อพฤติกรรมรุนแรงของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

คำสำคัญ: การถดถอยลอจิสติก, พฤติกรรมรุนแรง, เยาวชน, สามจังหวัดชายแดนภาคใต้, อัตราส่วนออด

บทนำ

ปัญหาความรุนแรงของเยาวชนเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้นมายาวนานในสังคมไทย นับว่ายิ่งจะทวีความรุนแรงและกำลังขยายมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งในอดีตเด็กมักเป็นผู้ถูกระงับแต่ปัจจุบันกลายเป็นผู้กระทำ ดังผลการสำรวจชีวิตกับความเสี่ยงในหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ (2548) พบว่า เด็กร้อยละ 41 มีประสบการณ์ชกต่อยหรือตบตีกับผู้อื่น ซึ่งเด็กระดับอาชีวะมีประสบการณ์สูงสุดร้อยละ 50 ตามด้วยมัธยมต้นร้อยละ 49 โดยเด็กชานเมืองชกต่อยตบตีมากกว่าเด็กในเมืองร้อยละ 46 และมีเด็กร้อยละ 54 บอกว่าชอบดูหนังยิงกัน ชำกกัน และร้อยละ 44 ชอบเล่นเกมต่อสู้ในคอมพิวเตอร์ อุมภาพร ตรังคสมบัติ และคณะ (2541) กล่าวว่า เยาวชนร้อยละ 31 เคยวิวาทชกต่อยอย่างน้อยหนึ่งครั้งในช่วงชีวิตที่ผ่านมา และร้อยละ 12 ที่วิวาทชกต่อยในช่วง 3 เดือนก่อนการสำรวจ และต้องได้รับการรักษาจากแพทย์ร้อยละ 9 สุวรรณ เรืองกาญจนเศรษฐ์และคณะ (2547) ศึกษาพบว่า ในรอบ 30 วัน ที่ทำการสำรวจ เยาวชนเคยถูกทำร้ายร่างกายด้วยอาวุธ ร้อยละ 14 เคยอยู่ในเหตุการณ์ต่อสู้และได้รับบาดเจ็บต้องเข้าโรงพยาบาลร้อยละ 9 เคยถูกเพื่อนทำร้ายร่างกายโดยเจตนาร้อยละ 21 ประวิทย์ หลักบุญ (2528) สำรวจพบว่า เด็กที่บิดามารดาใช้วิธีการลงโทษอย่างรุนแรงจะมีพฤติกรรมรุนแรงต่อเพื่อน ซึ่งทำให้เด็กเก็บกดและเลียนแบบโดยแสดงความรุนแรงต่อผู้อื่น และชไมพร ทวีขศรี และคณะ (2542) ศึกษาพบว่า เยาวชนที่ก่ออาชญากรรมเคยถูกบิดาเขียนต้อยอย่างรุนแรง และเติบโตในหมู่บ้านก่อบมือที่ชาวบ้านมีความรุนแรงทางความคิด

จากการศึกษาของนักวิจัยหลายท่านพบว่า เยาวชนระดับมัธยมมีพฤติกรรมรุนแรงมาก มีแนวโน้มที่ความรุนแรงเพิ่มขึ้นและมีรูปแบบที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นตามยุคสมัย (อรณลิน ไชยวสุ, 2547) หลายคนคิดว่าพฤติกรรมรุนแรง นำมาจากการเล่นเกม การอบรมเลี้ยงดู และสิ่งแวดล้อมของเด็ก เช่น ในครอบครัวที่ขาดทั้งความรักความอบอุ่น และขาดปัจจัยที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต เด็กถูกเลี้ยงดูตามยถากรรม ทั้ง ๆ ขว้าง ๆ ไม่มีควมหวังใยเอื้ออาทร การอบรมสั่งสอนไม่ได้เป็นในลักษณะที่ควรเป็น แต่กลับกลายเป็น

เป็นการทุบตีทารุณโหดร้าย การเลี้ยงดูเด็กแบบนี้พบได้บ่อยในครอบครัวที่แตกแยก พ่อแม่มีสุขภาพจิตไม่ดี ติดสุรา ยาเสพติด ติดการพนัน พ่อแม่ไม่ต้องการเด็ก และใช้เด็กเป็นเครื่องระบายอารมณ์ เด็กในครอบครัวแบบนี้เติบโตด้วยความรังเกียจ ปนความโกรธแค้นทั้งต่อพ่อแม่ตนเอง และต่อสังคม การประพฤติตนเกรี้ยวกร้าวอาจก่อความรุนแรง เพราะมีความต้องการแก้แค้นแฝงอยู่ในจิตใจด้วย ซึ่งการเลี้ยงดูเด็กในลักษณะที่ไม่เหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นลักษณะปล่อยปละละเลย ไม่สร้างระเบียบวินัย หรือเลี้ยงด้วยความชิงชัง ทารุณโหดร้าย จึงเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กเกร และกลายเป็นอาชญากรได้ในที่สุด ดังผลการศึกษานักวิชาการหลายท่านที่พบว่า พฤติกรรมรุนแรงมีสาเหตุสำคัญประการหนึ่งมาจากสภาพแวดล้อมทั้งในครอบครัวและสื่อโทรทัศน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการแสดงความรุนแรงของพ่อแม่ และดารานักแสดงในละครโทรทัศน์ กล่าวคือ การที่เด็กได้เห็นพ่อแม่ทะเลาะตบตีกันอย่างสม่าเสมอ รวมทั้งการรับชมละครโทรทัศน์ที่มีการต่อสู้ รบราฆ่าฟัน ตบตี ทะเลาะ ชกต่อย กัดขีมีเหมง ใช้อาวุธไม่สุภาพ หยาดคาย และได้เถียงกัน ทำให้เด็กซึมซับพฤติกรรมดังกล่าวแล้วไปทำร้ายผู้อื่นในที่สุด (Feshbach and Singer, 1971; Gerbner et al, 1982; Siegel, 1998; Ahmed and Braithwaite, 2004; ชไมพร ทวีขศรี และคณะ, 2542; โสภณ สุภาพงษ์, 2548)

จากสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้นทำให้คณะผู้วิจัยมีความสนใจที่ต้องศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรุนแรงของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อศึกษาว่าปัจจัยที่แท้จริงที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีอะไรบ้าง ซึ่งการศึกษาครั้งนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายเพื่อใช้ในการป้องกันและให้ความช่วยเหลือเยาวชนที่มีพฤติกรรมรุนแรงในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ นอกจากนี้ยังเป็นประโยชน์ต่อการจัดการกับปัญหาพฤติกรรมรุนแรงในจังหวัดอื่น ๆ หรือภูมิภาคอื่น ๆ ก่อนจะทวีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้นจนเป็นปัญหาของสังคม และช่วยกันหาแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างทันท่วงที

วัตถุประสงค์

- 1) เพื่อศึกษาพฤติกรรมรุนแรงของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้
- 2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านลักษณะทางประชากร ด้านครอบครัว ด้านประสบการณ์รุนแรง และพฤติกรรมรุนแรงของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้
- 3) เพื่อศึกษาปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรุนแรงของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

วิธีการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง

เยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ได้แก่ จังหวัดยะลา บัตตานี และนราธิวาส จำนวน 2,450 คน ซึ่งสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 เลือกอำเภอ โดยสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) คืออำเภอเมืองของแต่ละจังหวัดและสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) อีกจังหวัดละ 4 อำเภอ ได้ 15 อำเภอ สำหรับการวิจัยในครั้งนี้กำหนดให้เขตเทศบาลของแต่ละอำเภอเป็นเขตเมือง และบริเวณที่อยู่นอกเขตเทศบาลและอยู่ห่างไกลตัวอำเภอยังน้อย 10 กิโลเมตรเป็นเขตชนบท

ขั้นที่ 2 เลือกตำบล โดยการสุ่มอย่างง่าย อำเภอละ 4 ตำบล ได้ 60 ตำบล

ขั้นที่ 3 เลือกหมู่บ้าน โดยการสุ่มอย่างง่าย ตำบลละ 2 หมู่บ้าน ได้ 120 หมู่บ้าน

ขั้นที่ 4 เลือกกลุ่มตัวอย่างเป้าหมายที่สัมภาษณ์ โดยการสุ่มอย่างง่าย หมู่บ้านละ 20-24 คน

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยคณะผู้วิจัยเก็บข้อมูลร่วมกับนักวิจัยผู้ช่วยในพื้นที่ที่มีประสบการณ์การเก็บข้อมูลมาแล้วหลายเรื่อง และมีการอบรมนักวิจัยผู้ช่วยก่อนเก็บข้อมูลเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการเก็บข้อมูลและข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ให้ตรงกัน

3. เครื่องมือและการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ได้แก่แบบสัมภาษณ์ ซึ่งมี 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว และตอนที่ 2 พฤติกรรมรุนแรงของเยาวชน โดยมีขั้นตอนในการสร้างและพัฒนาเครื่องมือ ดังนี้

- 1) ศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องจากเอกสารต่าง ๆ
- 2) กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะของพฤติกรรมรุนแรงออกมาเป็นพฤติกรรมที่สามารถวัดได้
- 3) สร้างข้อคำถามให้ครอบคลุมพฤติกรรมที่ต้องการวัด โดยผู้วิจัยตัดแปลงและปรับปรุงจากนักวิจัยท่านอื่น ๆ ประกอบ

4) นำแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) และคัดเลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่าความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543, 124)

5) นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับเยาวชนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีวัดความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ผลปรากฏว่าแบบสอบถามทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.8143

4. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1) ตัวทำนาย มี 3 ปัจจัย คือ

1.1) ปัจจัยด้านลักษณะทางประชากร ได้แก่ เขตพื้นที่อาศัย เพศ ศาสนา และอายุ

1.2) ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การศึกษาของบิดา การศึกษาของมารดา อาชีพบิดา อาชีพมารดา และสถานภาพสมรสของพ่อแม่

1.3) ปัจจัยด้านประสบการณ์รุนแรง ได้แก่ การเห็นพ่อแม่ทะเลาะตบตีกัน การถูกลงโทษอย่างรุนแรง การถูกผู้อื่นทำร้ายร่างกาย การชมภาพยนตร์ และการเล่นเกม

2) ตัวแปรเกณฑ์ ได้แก่ พฤติกรรมรุนแรง

5. การวัดตัวแปร

ในการวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดนิยามของพฤติกรรมรุนแรงว่า หมายถึงการแสดงออกทางพฤติกรรมที่รุนแรงต่อผู้อื่นโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทำร้ายร่างกายให้ได้รับบาดเจ็บ ซึ่งวัดจากคำถาม 20 พฤติกรรมคือ เตะ ชกต่อย ถีบ ทูป ผลัก

ตบ/ตี เข้า ศอก ขว้างสิ่งของใส่ หยิก ข่วน ดึงผม บีบคอ รุมทำร้าย แอบดักทำร้าย ฉุดกระชาก ข่มขู่กรรโชกทรัพย์ เรียกค่าคุ้มครอง ซ่อมร่างกาย และอื่น ๆ โดยกำหนดระดับพฤติกรรมออกเป็น 5 ระดับ และให้ค่าคะแนนดังนี้

จำนวนพฤติกรรม	ความหมาย	ค่าคะแนน
16 ครั้งขึ้นไป	ประจำ	4 คะแนน
11-15 ครั้ง	บ่อยครั้ง	3 คะแนน
6-10 ครั้ง	ค่อนข้างบ่อย	2 คะแนน
น้อยกว่า 6 ครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	1 คะแนน
0 ครั้ง	ไม่เคย	0 คะแนน

หลังจากนั้นนำ 20 พฤติกรรมมารวมคะแนน ปรากฏว่าได้คะแนนสูงสุด 52 คะแนน แล้วแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มที่คะแนนจุดตัด 26 กล่าวคือเยาวชนที่ได้ 26 คะแนนหรือต่ำกว่าเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมที่ไม่รุนแรง และเยาวชนที่ได้ 27 คะแนนขึ้นไปเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมรุนแรง

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

1) หาความถี่และร้อยละของปัจจัยด้านลักษณะทางประชากร ด้านครอบครัว ด้านประสบการณ์รุนแรง และพฤติกรรมรุนแรง ด้วยโปรแกรมเว็บสแตต (Web-stat)

2) หาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านลักษณะทางประชากร ด้านครอบครัว ด้านประสบการณ์รุนแรง และพฤติกรรมรุนแรง โดยใช้การทดสอบไค-สแควร์ ด้วยโปรแกรมเอ็กซ์สแตต (Ecstat)

3) หาปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรุนแรง โดยใช้การถดถอยลอจิสติกและอัตราส่วนออด ด้วยโปรแกรมอาร์ (R program)

ผลการวิจัย

1. ปัจจัยด้านลักษณะทางประชากร ด้านครอบครัว ด้านประสบการณ์รุนแรง และพฤติกรรมรุนแรง

1.1 จากเยาวชน 2,450 คนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในชนบท (ร้อยละ 54.0) เป็นเพศชาย (ร้อยละ 52.2) นับถือศาสนาอิสลาม (ร้อยละ 57.1) และมากกว่าหนึ่งในสาม (ร้อยละ 38.7) มีอายุต่ำกว่า 17 ปี รองลงมา

มีอายุ 18 ปี (ร้อยละ 23.8) อายุ 17 ปี (ร้อยละ 19.1) และอายุ 19 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 18.4) ตามลำดับ

1.2 เยาวชนร้อยละ 38.8 บิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือเทียบเท่า รองลงมาในระดับมัธยมศึกษาหรือเทียบเท่า (ร้อยละ 37.1) และปริญญาตรีขึ้นไป (ร้อยละ 24.1) ตามลำดับ ส่วนมารดาของเยาวชนเกือบครึ่ง (ร้อยละ 48.3) มีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือเทียบเท่า รองลงมาในระดับมัธยมศึกษาหรือเทียบเท่า (ร้อยละ 33.5) และปริญญาตรีขึ้นไป (ร้อยละ 18.2) ตามลำดับ

สำหรับข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพของบิดามารดา พบว่า บิดาของเยาวชนมีอาชีพรับจ้าง/ลูกจ้างมากที่สุด (ร้อยละ 26.4) รองลงมาเป็นเกษตรกร (ร้อยละ 24.9) รับราชการ (ร้อยละ 18.2) ค้าขาย (ร้อยละ 17.5) และช่าง (ร้อยละ 13.0) ตามลำดับ ในขณะที่มารดาของเยาวชนมีอาชีพค้าขายมากที่สุด (ร้อยละ 24.8) ซึ่งใกล้เคียงกับอาชีพรับจ้าง/ลูกจ้าง (ร้อยละ 24.3) รองลงมาเป็นเกษตรกร (ร้อยละ 21.4) ช่าง (ร้อยละ 17.0) และรับราชการ (ร้อยละ 12.5) ตามลำดับ

ครอบครัวของเยาวชนร้อยละ 35.7 มีรายได้รวมกันต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท รองลงมา 5,001-12,000 บาท (ร้อยละ 27.4) 20,001 บาทขึ้นไป (ร้อยละ 23.4) และ 12,001-20,000 บาท (ร้อยละ 13.5) ตามลำดับ และเยาวชนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 79.8) พ่อแม่มีสถานภาพสมรสอยู่ด้วยกัน

1.3 เยาวชนส่วนใหญ่ไม่เคยเห็นพ่อแม่ทะเลาะตบตีกัน (ร้อยละ 64.5) ไม่เคยถูกลงโทษอย่างรุนแรง (ร้อยละ 75.1) และไม่เคยถูกเพื่อนทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 71.9) เยาวชนร้อยละ 42.5 ชอบรับชมภาพยนตร์/ละคร/การ์ตูนโรแมนติก รองลงมาบู๊ต่อสู้ (ร้อยละ 33.0) และลึกลับสยองขวัญ (ร้อยละ 24.5) ตามลำดับ และเยาวชนหนึ่งในสาม (ร้อยละ 36.3) ชอบเล่นเกมกีฬา รองลงมาเกมผจญภัย (ร้อยละ 23.5) เกมต่อสู้บู๊ล้างผลาญ (ร้อยละ 21.8) และเกมลับสมอง (ร้อยละ 18.4) ตามลำดับ

1.4 จากการจัดกลุ่มพฤติกรรมรุนแรงของเยาวชนออกเป็นสองกลุ่ม (รายละเอียดในหัวข้อการวัดตัวแปร)

พบว่า ในรอบปีที่ผ่านมาเยาวชนที่มีพฤติกรรมความรุนแรงมีร้อยละ 20.7

2. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านลักษณะทางประชากร ด้านครอบครัว ด้านประสบการณ์รุนแรง และพฤติกรรมรุนแรง

2.1 เพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 โดยเยาวชนเพศชายมีพฤติกรรมรุนแรงมากกว่าเยาวชนหญิง (28.7vs.13.3) ส่วนตัวแปรอื่น ๆ ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรง ดังตาราง 1

2.2 รายได้ต่อเดือนของครอบครัวและสถานภาพสมรสของพ่อแม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 โดยเยาวชนที่ครอบครัวมีรายได้น้อยมีพฤติกรรมรุนแรงมากกว่าเยาวชนที่ครอบครัวมีรายได้สูง (27.3 vs. 25.0 vs. 14.5 vs. 8.9) และเยาวชนที่พ่อแม่แยกกันอยู่ ม่ายและหย่าร้างมีพฤติกรรม

รุนแรงมากกว่าเยาวชนที่พ่อแม่อยู่ด้วยกัน (36.2vs.16.7) ส่วนตัวแปรอื่น ๆ ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรง ดังตาราง 2

2.3 การเห็นพ่อแม่ทะเลาะตบตีกัน การถูกทำร้ายร่างกาย การรับชมภาพยนตร์ และการเล่นเกมมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 โดยเยาวชนที่เห็นพ่อแม่ทะเลาะตบตีกันมีพฤติกรรมรุนแรงมากกว่าเยาวชนที่ไม่เห็นพ่อแม่ทะเลาะตบตีกัน (27.9vs.16.6) เยาวชนที่เคยถูกทำร้ายร่างกายมีพฤติกรรมรุนแรงมากกว่าเยาวชนที่ไม่เคยถูกทำร้ายร่างกาย (37.7vs.14.0) เยาวชนที่รับชมภาพยนตร์ประเภทบู๊แอ็คชั่น/ต่อสู้มีพฤติกรรมรุนแรงมากกว่าเยาวชนที่รับชมภาพยนตร์ประเภทลึกลับสยองขวัญ และประเภทรักโรแมนติก และเยาวชนที่ชอบเล่นเกมประเภทต่อสู้/บู๊ล้างผลาญมีพฤติกรรมรุนแรงมากกว่าเยาวชนที่ชอบเล่นเกมประเภทผจญภัย ลึกลับ และกีฬา ส่วนตัวแปรอื่น ๆ ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรง ดังตาราง 3

ตาราง 1 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมรุนแรงกับปัจจัยด้านลักษณะทางประชากร

ปัจจัยด้านลักษณะทางประชากร	พฤติกรรมรุนแรง (ร้อยละ)		X ²	P-value
	ไม่เคย/ไม่รุนแรง	รุนแรง		
เขตพื้นที่			0.715	0.398
เมือง	78.6	21.4		
ชนบท	80.0	20.0		
เพศ			88.884	0.000
หญิง	86.7	13.3		
ชาย	71.3	28.7		
ศาสนา			0.269	0.604
อิสลาม	79.7	20.3		
พุทธ	78.9	21.1		
อายุ			1.925	0.588
ต่ำกว่า 17 ปี	78.2	21.8		
17 ปี	79.5	20.5		
18 ปี	79.6	20.4		
19 ปีขึ้นไป	81.3	18.7		

ตาราง 2 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมรุนแรงกับปัจจัยด้านครอบครัว

ปัจจัยด้านครอบครัว	พฤติกรรมรุนแรง (ร้อยละ)		X ²	P-value
	ไม่เคย/ไม่รุนแรง	รุนแรง		
การศึกษาของบิดา			1.183	0.553
ประถม	80.2	19.8		
มัธยม	78.2	21.8		
ป.ตรีขึ้นไป	79.7	20.3		
การศึกษาของมารดา			1.183	0.553
ประถม	80.2	19.8		
มัธยม	78.2	21.8		
ป.ตรีขึ้นไป	79.7	20.3		
อาชีพบิดา			3.177	0.529
เกษตรกร	80.7	19.3		
ค้าขาย	80.6	19.4		
รับจ้าง/ลูกจ้าง	78.4	21.6		
ช่าง	76.4	23.6		
รับราชการ	79.9	20.1		
อาชีพมารดา			4.773	0.311
เกษตรกร	81.7	18.3		
ค้าขาย	79.9	20.1		
รับจ้าง/ลูกจ้าง	79.7	20.3		
ช่าง	76.4	23.6		
รับราชการ	77.5	22.5		
รายได้ต่อเดือนของครอบครัว			87.247	0.000
น้อยกว่า 5,001 บาท	72.7	27.3		
5,001-12,000 บาท	75.0	25.0		
12,001-20,000 บาท	85.5	14.5		
20,001 บาทขึ้นไป	91.1	8.9		
สถานภาพสมรสของพ่อแม่			91.673	0.000
สมรสอยู่ด้วยกัน	83.3	16.7		
แยกกันอยู่ หย่า ม่าย	63.8	36.2		

3. ปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรุนแรงของเยาวชน

ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 มีทั้งหมด 6 ตัวแปร ได้แก่ เพศ รายได้ครอบครัวต่อเดือน สถานภาพสมรสของพ่อแม่

การเห็นพ่อแม่ทะเลาะตบตีกัน การรับชมภาพยนตร์ และ การเล่นเกม

เยาวชนเพศชายมีโอกาสจะมีพฤติกรรมรุนแรงสูงกว่าเยาวชนเพศหญิงถึง 2.73 เท่า (95% CI 2.18-3.42) และเยาวชนที่ครอบครัวมีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่ามีโอกาสจะมีพฤติกรรมรุนแรงสูงกว่าเยาวชนที่ครอบครัวมีรายได้

สูงกว่าโดยจะมีพฤติกรรมรุนแรง 2.86 เท่า (95% CI 2.04-4.00) สำหรับเยาวชนที่ครอบครัวมีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท 2.81 เท่า (95% CI 1.98-3.99) สำหรับเยาวชนที่ครอบครัวมีรายได้ 5,001-12,000 บาท และ 1.57 เท่า (95% CI 1.02-2.43) สำหรับเยาวชนที่ครอบครัวมีรายได้ 12,001-12,000 บาท เมื่อเปรียบเทียบกับเยาวชนที่ครอบครัวมีรายได้ 20,001 บาท ขึ้นไป

เยาวชนที่พ่อแม่แยกกันอยู่/หย่าร้าง/ไม่มีโอกาสที่จะมีพฤติกรรมรุนแรงสูงกว่าเยาวชนที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันถึง 2.75 เท่า (95% CI 2.16-3.48) และเยาวชนที่เคยเห็นพ่อแม่ทะเลาะตบตีกันมีโอกาสที่จะมีพฤติกรรมรุนแรงสูงกว่าเยาวชนที่ไม่เคยพ่อแม่ทะเลาะตบตีกัน 1.47 เท่า (95% CI 1.19-1.82)

เยาวชนที่รับชมภาพยนตร์ประเภทบู๊/ต่อสู้มีโอกาสที่จะมีพฤติกรรมรุนแรงสูงกว่าเยาวชนที่รับชมภาพยนตร์
ตาราง 3 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมรุนแรงกับปัจจัยด้านประสบการณ์ความรุนแรง

ประเภทรักโรแมนติก 1.41 เท่า (95% CI 1.10-1.81) เยาวชนที่ชอบเล่นเกมต่อสู้/บู๊ล้างผลาญมีโอกาสที่จะมีพฤติกรรมรุนแรงสูงเป็น 2.05 เท่า (95% CI 1.53-2.75) และที่ชอบเล่นเกมประเภทผจญภัยมีโอกาสที่จะมีพฤติกรรมรุนแรงสูงเป็น 1.63 เท่า (95% CI 1.20-2.21) เมื่อเปรียบเทียบกับเยาวชนที่ชอบเล่นเกมประเภทกีฬา รายละเอียดตั้งตาราง 4

อภิปรายผล

จากการศึกษาในครั้งนี้พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรุนแรงของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติมีทั้งหมด 6 ตัวแปร ได้แก่ เพศ รายได้ครอบครัวต่อเดือน สถานภาพสมรสของพ่อแม่ การเห็นพ่อแม่ทะเลาะตบตีกัน การถูกทำร้ายร่างกาย การรับชมภาพยนตร์ และการเล่นเกม

ประสบการณ์รุนแรง	พฤติกรรมรุนแรง (ร้อยละ)		X ²	P-value
	ไม่เคย/ไม่รุนแรง	รุนแรง		
การเห็นพ่อแม่ทะเลาะตบตีกัน			43.605	0.000
ไม่เคยเห็น	83.4	16.6		
เคยเห็น	72.1	27.9		
การถูกลงโทษอย่างรุนแรง			1.336	0.248
ไม่เคยถูก	79.9	20.1		
เคยถูก	77.7	22.3		
การถูกผู้อื่นทำร้ายร่างกาย			170.698	0.000
ไม่เคยถูก	86.0	14.0		
เคยถูก	62.3	37.7		
การชมภาพยนตร์			27.326	0.000
รักโรแมนติก	84.1	15.9		
ลึกลับสยองขวัญ	77.5	22.5		
บู๊แอ็คชั่น/ต่อสู้	74.5	25.5		
การเล่นเกม			35.412	0.000
กีฬา	82.6	17.4		
ลับสมอง	82.0	18.0		
ผจญภัย	80.7	19.3		
ต่อสู้/บู๊ล้างผลาญ	70.2	29.8		

ตาราง 4 ปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรุนแรงของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

	OR	Std. Error	P-value
Constant:			
รุนแรง/ไม่เคยไม่รุนแรง	1.277	0.022	0.000
เพศ			
หญิง	0		0.000
ชาย	2.729	2.176	0.000
รายได้ครอบครัวต่อเดือน			
20,001 บาทขึ้นไป	0		0.000
12,001-20,000 บาท	1.572	1.019	0.041
5,001-12,000 บาท	2.810	1.980	0.000
น้อยกว่า 5,001 บาท	2.857	2.040	0.000
สถานภาพสมรสของพ่อแม่			
สมรสอยู่ด้วยกัน	0		0.000
แยกกันอยู่/หย่าร้าง/ม่าย	2.745	2.164	0.000
การเห็นพ่อแม่ทะเลาะตบตีกัน			
ไม่เคยเห็น	0		0.000
เคยเห็น	1.472	1.187	0.000
การชมภาพยนตร์			
รัก/โรแมนติก	0		0.006
ลึกลับ/สยองขวัญ	1.171	0.873	0.292
บู๊/ต่อสู้	1.408	1.097	0.015
การเล่นเกม			
กีฬา	0		0.000
ลับสมอง	1.206	0.849	0.294
ผจญภัย	1.627	1.200	0.019
ต่อสู้/บู๊ล้างผลาญ	2.048	1.526	0.000

ตัวแปรเพศซึ่งเป็นปัจจัยด้านลักษณะทางประชากร โดยเยาวชนเพศชายมีโอกาสที่จะมีพฤติกรรมรุนแรงสูงกว่าเยาวชนเพศหญิงถึง 2.73 เท่า ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องปกติที่เพศชายจะมีพฤติกรรมรุนแรงกว่าเพศหญิง รวมทั้งข้อคำถามส่วนใหญ่มักจะเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแสดงออกของเพศชาย โดยผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของบีทมา คิริเวช และคณะ (2541) ที่กล่าวว่าวัยรุ่นที่กระทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่เป็นเพศชาย (ร้อยละ 94)

สมพร สุทัศน์ีย์ (2539) ที่ศึกษาพบว่า เพศเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลเชิงสาเหตุทางอ้อมต่อพฤติกรรมก้าวร้าวและรุนแรงของเด็กนักเรียน สรรสุดา มีชั้นช่วง (2544) ศึกษาพบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลเชิงสาเหตุทางตรงและทางอ้อมต่อพฤติกรรมก้าวร้าวและรุนแรงของนักเรียน ได้แก่ เพศ และเยาวชนเพศชายจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่าเยาวชนเพศหญิงสูงถึง 2-4 เท่า (Beane, 1999; Colorosa, 2003; Baldry, 2003; American Medical Association,

2005) และเยาวชนที่ถูกส่งเข้ารับการอบรมในสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กส่วนใหญ่เป็นเพศชาย (ประถมนศิลป์ พันธุ์เขียน, 2546; นวลตา อาภาคัพกุล, 2544)

ตัวแปรรายได้ของครอบครัวและสถานภาพสมรสของพ่อแม่ ซึ่งเป็นปัจจัยด้านลักษณะครอบครัว นั้นพบว่า เยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่ามีโอกาสที่จะมีพฤติกรรมรุนแรงสูงกว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้มากกว่า และเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่แยกกันอยู่/หย่าร้าง/ฝ่ายไม่มีโอกาสที่จะมีพฤติกรรมรุนแรงสูงกว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันถึง 2.75 เท่า ซึ่งถือว่าเยาวชนที่ขาดความอบอุ่น ขาดการอบรม และปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมที่ดีงาม ขาดการดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครอง รวมทั้งไม่ได้รับการตอบสนองความต้องการพื้นฐาน กลายเป็นคนที่มีปมด้อยจนหากิจกรรมเพื่อระบายหรือเรียกร้องความสนใจหรือเสริมจุดเด่นให้กับตน ดังที่ สุธศักดิ์ หลาบมาลา (2538) กล่าวว่า ครอบครัวยากจนมักจะตามมาด้วยความแตกร้าง หย่าร้าง ขาดความอบอุ่น เด็กจึงเข้าร่วมกับแก๊งนำไปสู่การใช้ความรุนแรง สมชาย จักรพันธ์ (2543) กล่าวว่า การที่เด็กขาดสัมพันธภาพ ขาดการเอาใจใส่จากผู้ใหญ่ จะทำให้เด็กกลายเป็นเด็กที่ก้าวร้าว มีปัญหาและยากที่จะจัดการ และเรมชมิทท์ (Remschmidt, 1993) พบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำมีอัตราการเกิดพฤติกรรมรุนแรงสูงกว่าเด็กในครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง เนื่องจากเด็กกลุ่มแรกถูกลดโทษทางร่างกายบ่อยกว่า ได้รับผลกระทบจากสื่อต่าง ๆ ในทางลบมากกว่า และมีโอกาสสูงที่จะเข้ากลุ่มเด็กที่มีปัญหาอันธพาล เบรนโท และ ลอง (Brendtro and Long, 1995) กล่าวว่า เด็กที่ขาดความอบอุ่น ขาดความสัมพันธ์อันดีกับผู้ใหญ่ จะขาดโอกาสรับค่านิยมที่ดีเข้าไปในใจของตน ซึ่งมักจะเกิดกับเด็กในครอบครัวหย่าร้าง และครอบครัวยากจนเป็นสาเหตุหนึ่งของความรุนแรงในโรงเรียน สานิต รัตตัญญู (2533) กล่าวว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงมาจากครอบครัวที่แตกแยก ทะเลาะตบตีกัน ขาดความอบอุ่น นอกจากนี้ เยาวชนที่มีพฤติกรรมรุนแรงส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีความขัดแย้งสูง มีการปล่อยปละละเลย ขาด

ความอบอุ่น และขาดการสอนระเบียบวินัยอย่างจริงจัง (ณัฐวดี ณ มโนรม, 2534; กัลยา มะโนนิก, 2538; เบญจวรรณ สามสาลี และคณะ, 2540; กอบโชค จวงษ์, 2541; ฉลอง สุขจันทร์, 2542) และชไมพร ทวิษศรีและคณะ (2542) ศึกษาพบว่า เยาวชนที่บิดาและมารดาแยกกันมีโอกาส 3.95 เท่าที่จะมีพฤติกรรมรุนแรงสูงกว่าเยาวชนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน รวมทั้งเด็กและเยาวชนที่กระทำ ความผิดมีสาเหตุมาจากความยากจนของครอบครัว รายได้ไม่พอจ่าย (กัลยา มะโนนิก, 2538; สมพร สุทัศน์ีย์, 2539; กอบโชค จวงษ์, 2541; ฉลอง สุขจันทร์, 2542; นวลตา อาภาคัพกุล, 2544; สมาน ศรีโกศล, 2545; ประถมนศิลป์ พันธุ์เขียน, 2546)

สำหรับตัวแปรการเห็นพ่อแม่ทะเลาะตบตีกัน การรับชมภาพยนตร์ และการเล่นเกม ซึ่งเป็นปัจจัยทางด้านครอบครัวและความบันเทิง พบว่า เยาวชนที่เคยเห็นพ่อแม่ทะเลาะตบตีกันมีโอกาสที่จะมีพฤติกรรมรุนแรงสูง 1.47 เท่าของเยาวชนที่ไม่เคยเห็นพ่อแม่ทะเลาะตบตีกัน เยาวชนที่รับชมภาพยนตร์ประเภทบู๊/ต่อสู้มีโอกาสที่จะมีพฤติกรรมรุนแรงสูง 1.41 เท่าของเยาวชนที่รับชมภาพยนตร์ประเภทรักโรแมนติก และเยาวชนที่ชอบเล่นเกมประเภทต่อสู้ บู้ล้างผลาญมีโอกาสที่จะมีพฤติกรรมรุนแรงสูง 2.05 เท่าของเยาวชนที่ชอบเล่นเกมกีฬา ซึ่งตัวแปรดังกล่าวทำให้เยาวชนเกิดพฤติกรรมเลียนแบบ พฤติกรรมของบุคคลเกิดจากการเรียนรู้พฤติกรรม ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบ ซึ่งตัวแบบที่เด็กจะเลียนแบบนั้นจะเริ่มต้นจากคนใกล้ชิดที่สุดแล้วค่อย ๆ ห่างออกไปจากตัวเด็ก เช่น พ่อแม่ ครู เป็นต้น ตัวแบบที่เด็กชอบที่พอใจได้แก่ตัวแบบที่ตรงกับความสนใจ และตัวแบบตัวละครในนิยายในภาพยนตร์ โทรทัศน์ และการเล่นเกม ดังที่แบนดูรา (Bandura, 1986) กล่าวว่า ตัวแบบที่เด็กจะเลียนแบบนั้น จะเริ่มต้นจากคนใกล้ชิดที่สุด โคลโรซา (Colorosa, 2003) กล่าวว่า เด็กจะมีการเรียนรู้พฤติกรรมจากบุคคลรอบข้าง และมีการเลียนแบบพฤติกรรมตามที่ได้เรียนรู้มา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลียนแบบจากบุคคลที่ตนให้ความเคารพนับถือและมีความใกล้ชิดสนิทสนม เช่น พ่อแม่ ญาติ ๆ

และเพื่อน ๆ ซึ่งเด็กส่วนใหญ่มักคิดว่าการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวและความรุนแรงนั้นเป็นเรื่องปกติ และสามารถนำไปปฏิบัติในชีวิตของเขาได้ อัดณพ ชูบำรุง (2527) กล่าวถึงแนวคิดของตาร์ด (Tarde) ที่ว่าคนเรามีแนวโน้มที่จะเลียนแบบแฟชั่นและประเพณีของคนอื่น ซึ่งการเลียนแบบบางอย่างทำให้เกิดอาชญากรรม และอาชญากรรมจะแพร่ออกไปในลักษณะเดียวกับการแพร่ของแฟชั่นและแฟชั่นของอาชญากรรมก็เหมือนกับแฟชั่นของเสื้อผ้าและทรงผมชไมพร ทวีศรีและคณะ (2542) ศึกษาพบว่า ปัจจัยเสี่ยงอย่างหนึ่งที่ส่งผลต่อการกระทำรุนแรงและการกระทำ ความผิดในวัยรุ่นคือ การเคยพบเห็นเหตุการณ์ที่รุนแรงหรือผิดกฎหมาย (OR = 2.50, 95% CI = 1.27-4.92) ทะเนงศ์ สุขเกษม (2544) พบว่า พฤติกรรมรุนแรงมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับสื่อตัวแบบจริง สื่อภาพยนตร์ สื่อหนังสือการ์ตูน และสื่อคอมพิวเตอร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 นพตล กรรณิกา (2548) ศึกษาพบว่า การรับชมโทรทัศน์ที่มีความรุนแรงส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมเด็กอายุ 3-12 ปี โดยการเลียนแบบท่าทางจากตัวการ์ตูน (เช่น แปลงร่าง กระโดดม้วนตัว เป็นต้น) การเลียนแบบจากตัวละครในเรื่องคำพูดที่ไม่เหมาะสม (เช่น ใช้คำด่า พูดจาก้าวร้าว เป็นต้น) และการเลียนแบบจากตัวละครในิริยาท่าทางที่ก้าวร้าวรุนแรง (เช่น ชกต่อย ตบตี ยิงปืน เป็นต้น) นอกจากนี้การที่เด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีความรุนแรงและการรับชมสื่อที่มีความรุนแรงจะส่งผลให้เด็กแสดงพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น (Beane, 1999; Perry, 2000; Anderson and Dill, 2000; Dauvergne and Johnson, 2001; Baldry, 2003; Langrichsen et al, 2004) รวมทั้งพฤติกรรมก้าวร้าวและความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่เป็นแบบอย่างแก่ลูก และส่งผลต่อสภาพทางอารมณ์-จิตใจของเด็ก ซึ่งสามารถพัฒนาจนกลายเป็นปัญหาทางอารมณ์ และในที่สุดทำให้เด็กมีพฤติกรรมรุนแรงและรังแกผู้อื่น ซึ่งทำให้เด็กมีประสบการณ์จากการรับชมสื่อที่มีความรุนแรงส่งผลทำให้มีการเลียนแบบพฤติกรรมเหล่านั้น โดยการแสดงพฤติกรรมรุนแรงต่อบุคคลรอบข้างในชีวิตประจำวัน

(Espelage and Swearer, 2003; American Medical Association, 2005)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1) จากผลการวิจัยพบว่า เยาวชนเพศชายจะมีพฤติกรรมรุนแรงสูงกว่าเยาวชนเพศหญิง ดังนั้น บุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรร่วมมือและช่วยกันทำงานสอดส่องดูแล เอาใจใส่ และควบคุมดูแลเยาวชนเพศชายมากเป็นพิเศษ เช่น การจัดกิจกรรมที่สร้างสรรค์และเป็นประโยชน์สำหรับเยาวชนเพศชายมากขึ้น การปลูกฝังเยาวชนให้มีพฤติกรรมที่ดีตั้งแต่เยาว์วัย ควรให้เยาวชนหลีกเลี่ยงสังคมหรือสิ่งแวดล้อมที่ขอใช้ความรุนแรงและกระตุ้นให้ครอบครัวมีเวลาดำเนินกิจกรรมร่วมกัน ให้คำแนะนำ สอดส่องดูแล เอาใจใส่ลูกหลานอย่างใกล้ชิด เป็นต้น

2) จากผลการวิจัยพบว่า เยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อยจะมีพฤติกรรมรุนแรงสูงกว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้สูง ดังนั้น บุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรร่วมมือและช่วยกันทำงานเกี่ยวกับการมีงานทำของเยาวชน การสร้างรายได้ให้กับตัวเอง การส่งเสริมอาชีพที่สุจริตและตามความถนัดความสามารถ ความสนใจของแต่ละคน ไม่ว่าจะเป็นการจัดฝึกอบรมด้านอาชีพแก่เยาวชน การสร้างงานที่มั่นคง และการหาทุนประกอบอาชีพ เป็นต้น นอกจากนี้ควรส่งเสริมให้เยาวชนรู้จักการใช้ชีวิตตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง

3) จากผลการวิจัยพบว่า เยาวชนที่มาจากครอบครัวหย่าร้างแตกแยกจะมีพฤติกรรมรุนแรงสูงกว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวอยู่ด้วยกัน ดังนั้น บุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรร่วมมือและช่วยกันทำงานเพื่อให้การช่วยเหลือเยาวชนที่มาจาก ครอบครัวแตกแยก เช่น การส่งเสริมให้พ่อแม่หรือญาติดูแลเยาวชนอย่างใกล้ชิด การจัดอบรมสัมมนาและกิจกรรมเสริมทักษะชีวิตแก่เยาวชน และผู้นำศาสนา ผู้นำท้องถิ่นติดตามดูแลพฤติกรรมและให้ความ

ช่วยเหลือด้านปัจจัยพื้นฐาน เป็นต้น และเพื่อให้การช่วยเหลือแก่ครอบครัว เช่น การอบรมพ่อแม่ที่มีการหย่าร้าง ให้มีจิตสำนึกในการรับผิดชอบเยาวชน การให้ความรู้แก่คู่สมรสใหม่เกี่ยวกับการใช้ชีวิตคู่ให้ยืนยาว การปรับตัวเข้าหากัน การสร้างความเข้าใจซึ่งกันและกัน การอดทนอดกลั้น และอื่น ๆ เพื่อป้องกันปัญหาการหย่าร้างในอนาคต เป็นต้น

4) จากผลการวิจัยพบว่า เยาวชนที่มาจากครอบครัวทะเลาะตบตีกันจะมีพฤติกรรมรุนแรงสูงกว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวไม่ได้ทะเลาะตบตีกัน ดังนั้นพ่อแม่ผู้ปกครองต้องมีความตระหนักและให้ความสำคัญกับความรู้สึกของบุตรหลาน ต้องมีความอดทนอดกลั้น รู้จักให้อภัยซึ่งกันและกัน และให้ความวางใจซึ่งกันและกัน เพื่อความเป็นสุขในครอบครัว นอกจากนี้ญาติพี่น้อง รวมทั้งหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้องก็ต้องร่วมมือกันส่งเสริมการใช้ชีวิตครอบครัวเป็นสุข และต่อต้านการใช้กำลังความรุนแรงภายในครอบครัว

5) จากผลการวิจัยพบว่า เยาวชนที่มีการรับชมภาพยนตร์ประเภทต่อสู้ปล้ำผจญภัยจะมีพฤติกรรมรุนแรงสูงกว่าเยาวชนที่รับชมภาพยนตร์ประเภทอื่น ๆ ดังนั้นพ่อแม่ผู้ปกครองควรให้คำแนะนำในการรับชมภาพยนตร์ คอยสังเกตพฤติกรรมอย่างใกล้ชิดและคอยย้ำเตือนตลอดเวลา รวมทั้งบอกให้เขารู้ถึงโทษหรืออันตรายที่จะเกิดขึ้นจากการแสดงพฤติกรรมดังกล่าว รวมทั้งหน่วยงานรัฐต้องมีการควบคุมการผลิตภาพยนตร์ หรือให้ภาพยนตร์ ดังกล่าวอยู่ในช่วงกลางดึก และส่งเสริมให้มีแต่ภาพยนตร์สร้างสรรค์

6) จากผลการวิจัยพบว่า เยาวชนที่ชอบเล่นเกมประเภทต่อสู้ปล้ำผจญภัยสงครามจะมีพฤติกรรมรุนแรงสูงกว่าเยาวชนที่ชอบเล่นเกมประเภทอื่น ๆ ดังนั้นพ่อแม่ผู้ปกครองต้องควบคุมการเล่นเกมที่มีความรุนแรง และส่งเสริมการเล่นเกมเบาสมอง เกมกีฬา และหากิจกรรมสร้างสรรค์อื่นร่วมกันทำกับบุตรหลาน รวมทั้งมีการชี้แจงถึงผลกระทบจากการเล่นเกมด้วย นอกจากนี้ รัฐต้องมีการ

ควบคุมร้านเกม ควบคุมการผลิตเกม และควบคุมการจำหน่ายเกม

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในครั้งต่อไป

1) ควรมีการศึกษาวิจัยในเรื่องเดียวกันนี้ในพื้นที่เขตอื่น ๆ แล้วนำผลการศึกษาที่ได้มาเปรียบเทียบ เพื่อใช้เป็นแนวทางการพัฒนา การกำหนดแนวนโยบายเกี่ยวกับเยาวชนต่อไป

2) ควรมีการศึกษาวิจัยในเรื่องเดียวกันนี้ในพื้นที่เดียวกันหรือต่างพื้นที่ก็ได้ แต่อาจมีการเปลี่ยนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้หรือศึกษากับกลุ่มตัวอย่างเฉพาะเจาะจง เช่น นักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามระดับมัธยมศึกษา นักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามระดับประถมศึกษา นักศึกษาอาชีวศึกษา นักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค นักเรียนระดับมัธยมศึกษาของรัฐ และนักเรียนระดับประถมศึกษาของรัฐ เป็นต้น

3) ควรมีการศึกษาวิจัยเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเยาวชน เช่น เยาวชนการกบฏเพื่อน เยาวชนกับการศึกษา เยาวชนกับยาเสพติด เยาวชนกับการปฏิบัติศาสนกิจ เยาวชนกับการทำงาน เยาวชนกับชุมชน และเยาวชนกับการย้ายถิ่น เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กอบโชค จวงศ์. (2541). การทำร้ายผู้อื่นของวัยรุ่นในภาคใต้ ที่ประชุมวิชาการกรมสุขภาพจิตครั้งที่ 4 กันยายน 2541.
- กัลยา มะโนนิก. (2538). พฤติกรรมของสมาชิกในครอบครัวต่อการตอบสนองของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ฉลอง สุขจันทร์. (2542). การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ในกรุงเทพมหานคร: ศึกษาเฉพาะกรณีปล้นทรัพย์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชไมพร ทวีศรี และคณะ. (2542). "ลักษณะทางสังคมที่นำไปสู่ความรุนแรงและการกระทำผิดในวัยรุ่น

- เยาวชน. วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย, 7(2), 101-112.
- ณัฐวดี ณ มโนรม. (2534). ปัจจัยทางด้านครอบครัวที่เป็นเหตุให้เกิดพฤติกรรมแปรปรวนในเด็ก: ศึกษาเฉพาะกรณีหน่วยจิตเวชเด็ก ภาควิชาการเวชศาสตร์ โรงพยาบาลศิริราช. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เผยแพร่ผลสำรวจเด็กไทยมีว้อยบายมุข นิยมสื่อลามก-เซ็กซ์ 'ป้าอู' เร่งหาทางแก้. (2548). หนังสือพิมพ์เดลินิวส์, (วันที่ 19 ธันวาคม).
- ทะนงต์ สุขเกษม. (2544). ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การปฏิบัติตัวของเพื่อน และสื่อกับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นพดล กรรณิกา. (2548). พฤติกรรมการติดเกมออนไลน์ในกลุ่มเด็กและเยาวชนไทย : กรณีศึกษาตัวอย่างประชาชนอายุ 12 ปีขึ้นไปที่พักอาศัยอยู่กรุงเทพมหานครและปริมณฑล. กรุงเทพฯ: สำนักวิจัยเอแบคโพลล์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ.
- นวลตา อาภาคัพกุล. (2544). ปัจจัยเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในภาคใต้ตอนล่าง. เอกสารการประชุมวิชาการกรมสุขภาพจิตครั้งที่ 7. กันยายน 2544.
- เบญจวรรณ สามสาลี และคณะ. (2540). บุคลิกภาพและภูมิหลังของครอบครัวของผู้ต้องหาคดีข่มขืน. วารสารวิจัยทางการแพทย์, 1(2), 156-166.
- ประถมศิลป์ พันธุ์เขียน. (2546). สาเหตุการกระทำผิดและการหลบหนีของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ประวิทย์ หลักบุญ. (2528). อิทธิพลของการอบรมเลี้ยงดูที่มีต่อการใช้กลไกป้องกันตนเอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประเวศ วะสี. (2548). ชีวิตกับเศรษฐกิจพอเพียง. การประชุมสัมมนา รวมพลังศาสตร์สัมพันธ์. (31 สิงหาคม 2548).
- ปัทมา ศิริเวช และคณะ. (2541). สภาพครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมาย. สมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย, 43(3), กรกฎาคม-กันยายน, 217-225.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เจริญผล.
- สมชาย จักรพันธ์. (2543). ความรุนแรงในสังคม: ลูกเราจะรอดไหม?. หมอออนไลน์, 10 (กรกฎาคม-สิงหาคม), 75-77.
- สมพร เตียมชัยศรี. (2544). ความรุนแรงต่อสตรีและมุมมองในผลของความรุนแรงและด้านการป้องกันความจริงที่ไม่อาจปฏิเสธ. วารสารพยาบาล, 50(1), (มกราคม-มีนาคม), 8-15.
- สมพร สุทัศน์ีย์. (2530). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุกับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมาน ศรีโกศล. (2545). การกระทำผิดของเยาวชน: ศึกษาเฉพาะคดีอุกฉกรรจ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สรรสุดา มีชั้นช่วง. (2544). ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนในสถานศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์: การวิเคราะห์สาเหตุ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- सानิต รัตติบุญ. (2533). การเปรียบเทียบมโนภาพแห่งตนและสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามการรับรู้ของนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวและไม่ก้าวร้าวในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ศรีนครินทรวิโรฒ.

- สำนักงานกลางโครงการวิจัยสิทธิชุมชนศึกษาภาคใต้. (2549). ภาพรวมของปัญหาของภาคใต้ พ.ศ. 2549: ประเด็นปัญหาเด็กเยาวชนสตรี. สงขลา: ม.ป.พ.
- สุรศักดิ์ หลาบมาลา. (2538). ปัญหาความรุนแรงในโรงเรียนและวิธีการป้องกัน. *วิทยากรย*, 93(5), (พฤษภาคม), 6-8.
- สุวรรณา เรื่องกัญจนเศรษฐ์ และคณะ. (2547). ปัญหาสุขภาพวัยรุ่นใน กทม.: พฤติกรรมเสี่ยงและปัจจัยเสี่ยง. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- โสภณ สุภาพงษ์. (2548). อนาคตครอบครัวไทยระเบิดเวลาจากผู้ใหญ่มอบให้เด็ก. *หนังสือพิมพ์คมชัดลึก*, (18 เมษายน).
- อรณลิน ไชยวสุ. (2547). พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ที่อ่านหนังสือการ์ตูนและเล่นเกมคอมพิวเตอร์ที่มีเนื้อหารุนแรง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรรณพ ชูบำรุง. (2527). *ทฤษฎีอาชญาวิทยา*. กรุงเทพฯ: คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อุมพร ตรังคสมบัติ และคณะ. (2541). พฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น: ความชุกและปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้อง. รายงานผลการวิจัยองค์การอนามัยโลกภายใต้แผนงาน **HEALTH PROTECTION AND PROMOTION**. คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Ahmed, E., and Braithwaite, V. (2004). Bullying and victimization: cause for concern for both families and schools. *Social Psychology of Education*, 7, 35-54.
- American Medical Association. (2005). **Featured CSA report: Bullying behaviors among children and adolescents**. (online). Available: www.ama-assn.org/ama/pub/category/print/14312.htm. Accessed:[September 22, 2006].
- Anderson, C., and Dill, K. (2000). Video games and aggressive thoughts, feelings, and behaviour in the laboratory and in life. *Journal of Personality and Social Psychology*, 87, 772-790.
- Baldry, A.C. (2003). Bullying in schools and exposure to domestic violence. *Child Abuse & Neglect*, 27, 713-732.
- Bandura, A. (1986). **Social Learning theory**. Englewood Cliffs, NJ: Prentice- Hall.
- Beane, A. (1999). Facts about bullies/victims and preventive advice. *The Bully Free Classroom*, 1, 5-29.
- Brento, Land N. Long. (1995). Breaking the cycle of Conflict. *Educational Leadership*, (February), 52-56.
- Colorosa, B. (2003). **The bully, the bullied, and the bystander: From preschool to high school-how parents and teachers can break the cycle of violence**. New York: HarperCollins.
- Dauvergne, M. and Johnson, H. (2001). Children witnessing family violence. *Highlights Statistics Canada*, 21(6), 85-102.
- Espelage, D. and Swearer, S. (2003). Research on school bullying and victimization: What have we learned and where do we go from here?. *School Psychology Review*, 32(3), 365.
- Feshbach, S. and Singer, R.D. (1971). **Television and aggression**. San Francisco: Jossey-Bass.
- Gerbner, G., Gross, L.P., and Melody, W.H. (1982). **Violence and aggression, television and behavior**. NJ: Ten Years of Scientific Progress and Implications for the Eighties.
- Langhinrichsen-Rohling, J., Hankla, M., & Stromberg, C.D. (2004). The relationship behavior networks of young adults: A test of the

- intergenerational transmission of violence hypothesis. **Journal of Family Violence**, 19, 139-151.
- Perry, B.D. (2000). **Violence and childhood: How persisting fear can alter the developing child's brain.** Houston, TX: The Childhood Trauma Academy.
- Remschmidt, H. (1993). Cycle of Violence. **Deutsches Aerzteblatt**, 39(Winter), 35-40.
- Siegel, L. (1998). **Criminology: Theories, patterns and typologies.** (6thed), St. Paul, Minn: West Publishing Company.